Stephen King
Lumea Plajei

Fednava ASN/29 căzu din înaltul cerului şi se zdrobi. După cîtva timp, doi oameni se strecurară afară din botul ei crăpat asemenea creierilor dintr-o ţeastă sfărîmată. Se depărtară puţin şi apoi se opriră, cu căştile atîrnîndu-le de braţele lăsate aruncînd o privire locului în care nimeriseră.

Era ca o plajă care nu avea nevoie de un ocean, fiind propriul ei ocean, o mare sculptată în nisip, instantanee alb-negru ale unei mări îngheţate cu valuri şi adîncituri şi alte creste şi văi.

Dune.

Scunde, prăpăstioase, domoale, încreţite. Tăioase ca lama unui cuţit, netede ca o cîmpie, altele, neregulate, păreau dune îngrămădite peste dune, dominouri de dune de nisip.

Dune. Dar nici un ocean.

Văile ce se căscau în adînciturile dintre dune şerpuiau în labirinte întunecate ca ale şoarecilor. Dacă cineva s-ar fi uitat cu atenţie la acele linii strîmbe îndeajuns de mult i s-ar fi părut în cele din urmă că desluşeşte cuvinte scrise cu negru, întinse peste dunele albe.

- Băga-mi-aş, zise Shapiro.

- Las-o baltă, spuse Rand.

Shapiro voi deodată să scuipe, aproape scuipă, dar se răzgîndi în ultima clipă. Priveliştea obsedantă a nisipurilor atît de întinse îl făcuse să se răzgîndească. Poate că nu era exact momentul cel mai potrivit să-şi risipească umezeala. Pe jumătate îngropată în nisip, ASN/29 încetase brusc să mai semene cu o pasăre muribundă: aducea mai curînd cu o tigvă care se spărsese dezvăluindu-şi putreziciunea dinăuntru. Fusese şi un incendiu. Rezervoarele de combustibil de la tribord explodaseră pînă la ultimul.

- Păcat de Grimes, zise Shapiro.

- Mda, privirea lui Rand rătăcea însă peste marea de nisip aţintită spre îndepărtata linie a orizontului la care revenea mereu.

Era într-adevăr mare păcat de Grimes. Grimes murise. Acum

Grimes nu era altceva decît o îngrămădeală de hălci mai mari şi mai mici, în magazia de la pupă. Shapiro se uitase şi-şi spusese:

- Arată de parcă Dumnezeu s-ar fi hotărît să-l mănînce pe Grimes şi după ce şi-a dat seama că nu e deloc gustos l-a vomitat afară. Ceea ce fusese prea mult chiar şi pentru propriul stomac al lui Shapiro. Priveliştea aceea, plus vederea dinţilor lui Grimes împrăştiaţi pe podeaua magaziei.

Acum Shapiro aştepta ca Rand să scoată ceva cît de cît inteligent din el, dar Rand rămăsese tăcut. Ochii lui Rand fixau dunele urmărind şerpuirile ca nişte arcuri de ceas ale văilor şi adîncurilor lor.

- Hei! Izbucni în cele din urmă Shapiro. Şi acum ce facem? Grimes e mort, deci tu comanzi acum. Ce ne facem?

- Să facem? Ochii lui Rand se mişcau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi peste nemişcarea dunelor. Un vînt uscat şi uşor încreţea gulerul cauciucat al costumului. Dacă n-ai o minge de volei, habar n-am.

- Ce-ai zis?

- Nu asta trebuie să faci pe o plajă? Întrebă Rand.

- Să joci volei?

Shapiro trăsese multe sperieturi în spaţiu, iar cînd izbucnise incendiul aproape că intrase în panică, dar acum uitîndu-se la Rand i se părea că aude murmurul încă nedesluşit al unei terori prea mari pentru a putea fi înţeleasă.

- E mare, spuse pe un ton visător Rand şi pentru un moment Shapiro crezu că Rand se referă la propria lui frică.

- O plajă al naibii de lungă. O chestie ca asta poate să meargă pînă la infinit. Ai putea merge sute de mile cu o planşă de surf sub un braţ şi-ar fi ca şi cum nu te-ai fi deplasat, doar nişte urme de paşi în spatele tău. Dacă te-ai opri în loc pentru 5 minute pînă şi cele şase sau şapte urme din spatele tău s-ar şterge.

- Ai apucat să scoţi vreun relevment[1] topografic înainte de a ne prăbuşi?

Rand era şocat îşi spuse. Rand era şocat, dar nu era nebun. O să-i dea o pilulă dacă trebuie. Iar dacă Rand continuă să bată cîmpii avea să-i facă o injecţie.

- Ai apucat să vezi...

Rand îi aruncă o scurtă privire.

- Ce?

Zone verzi. Asta avusese de gînd să-i spună, în continuare. Suna ciudat ca un citat din Psalmi şi nu putea s-o spună. Vîntul îi înecase vocea cu un sunet ca de argint lovit.

- Ce? Întrebă Rand din nou.

- Compscan! Compscanul! Ţipă Shapiro. Ai auzit vreodată de Compscan, puturosule? Cu ce seamănă locul ăsta? Unde e oceanul care trebuie să mărginească plaja asta nenorocită? Unde-s lacurile? Unde-i zona de verdeaţă din apropierea lor? În ce direcţie? Unde-i capătul plajei?

- Capătul? Oh! Nu se termină niciodată. Fără spaţii verzi, fără piscuri înzăpezite. Asta e o plajă în căutarea unui ocean, amice. Dune şi dune şi dune şi fără capăt.

- Bine, dar ce ne vom face cu apa?

- Nu putem face nimic.

- Nava... e făcută praf.

- Nu zău, Sherlock!

Shapiro tăcu. Momentul era unul din acelea în care dacă nu taci devii isteric. Avea o presimţire - mai degrabă o certitudine - că dacă-l apucă isteria Rand va continua să stea şi să se zgîiască la dune pînă cînd Shapiro avea să rezolve situaţia sau nu.

Cum poţi să-i spui unei plaje care nu se mai termină? La naiba, o chestie ca asta se cheamă deşert. Pe bune dacă nu-i cel mai mare şi mai căcăcios deşert din univers.

---

[1] Unghi în planul orizontal format de o direcție de referință și direcția unui punct oarecare, reprezentat printr-un astru, printr-un obiect terestru sau de pe mare.

Încă-i mai răsuna în cap răspunsul lui Rand: „Nu zău, Sherlock!”.

Shapiro aşteptă puţin în spatele lui Rand ca acesta să-şi revină, să facă ceva. După un răstimp răbdarea i se duse dracului. Se lăsă să alunece şi se rostogoli în jos pe flancul dunei, pe care se căţăraseră pentru a arunca o privire în jur. Simţi cum nisipul încearcă să-i înghită încet cizmele. Vreau să te sug aici jos, Bill, îşi imagină el nisipul vorbindu-i. Iar vocea uscată şi seacă ce rostea cuvintele era ca a unei femei bătrîne, dar încă foarte vînjoase. Vreau să te sug chiar aici jos şi să te Îmbrăţişez tare... tare... de tot.

Asta îi amintea de felul în care obişnuia, în copilărie, el şi prietenii să facă poante lăsîndu-i pe alţii să se îngroape în nisip pînă la gît. Atunci era haios, acum îl îngrozea. Aşa că înăbuşi acea voce - nu acum era timpul de depănat amintiri, Cristoase, nu - şi o porni prin nisip cu salturi mărunte, lovind apăsat nisipul, încercînd, inconştient, să distrugă perfecţiunea simetriei pantelor şi suprafeţelor nisipului.

- Unde te duci? Pentru prima dată vocea lui Rand avea o intonaţie de îngrijorare şi de trezire la realitate.

- Baliza, spuse Shapiro. O să-i dau drumul. Eram pe o rută cartografiată oficial. O să stea acolo să calculeze vectori. E doar o chestiune de timp. Ştiu că şansele sînt de rahat, dar poate că va veni cineva înainte.

- Baliza s-a dus dracului, îl întrerupse Rand. S-a întîmplat cînd ne prăbuşeam.

- Poate că se poate repara, îi aruncă Shapiro peste umăr.

Pe cînd se strecură înăuntru prin sas deja se simţea ceva mai bine, în ciuda mirosurilor - căblăraie prăjită şi un damf iute de freon. Îşi spuse că se simţea mai bine deoarece avusese ideea cu baliza de avarie. Indiferent cît de şubredă îi părea speranţa, baliza îi oferea totuşi una. De fapt, nu gîndul balizei îi îmbunătăţise starea de spirit; dacă Rand spusese că era stricată, atunci probabil că aşa şi era. Da nu mai putea suporta vederea dunelor - nu mai putea vedea acea plajă

uriaşă fără de sfîrşit. Asta îl făcuse să se simtă mai bine. Cînd ajunse din nou pe culmea primei dune asudînd şi gîfîind, cu tîmplele pulsîndu-i în căldura uscată, Rand încă mai era acolo şi privea şi privea şi privea. Trecuse o oră. Soarele se afla exact deasupra lor. Faţa lui Rand era udă de transpiraţie. Strălucirile ei îi peria sprîncenele. Picături i se scurgeau în jos către obraji, asemenea unor lacrimi. Altele i se prelungeau peste fibrele gîtului şi mai departe, în interiorul gulerului costumului de protecţie ca nişte picături de ulei din măruntaiele unui android.

„Puturosul, se gîndi Shapiro scuturat de un fior. Iisuse, arăta - nu ca un android, ci ca un drogat ce tocmai şi-a înfipt în gît un ac baban."

Deci Rand n-avusese dreptate.

- Rand?

Nici un răspuns.

- Baliza nu era stricată.

Ceva sclipi în ochii lui Rand. Apoi se goliră din nou aţintiţi asupra munţilor de nisip, îngheţaţi, aşa-i crezuse Shapiro la început, dar credea că totuşi se mişcă. Vîntul era la fel. Se vor mişca. Peste un timp. Peste decenii sau secole ei se vor... Ei bine. Vor merge. Nu aşa li se spune dunelor de pe plajă? Nisipuri mişcătoare? I se părea că ştia asta încă din copilărie. Sau din şcoală. Sau din altă parte, dar ce dracu mai conta acum?

Acum vedea un rîuleţ firav de nisip croindu-şi drum pe flancul uneia dintre dune. Aproape că-l auzea, auzea ceea ce gîndea.

Sudoarea proaspătă pe ceafă. În regulă, era atins de aripa nebuniei. Cum să nu fie? Era un loc dur, locul ăsta, foarte dur. Iar Rand părea că nu-şi dă seama de asta... sau că nu-i păsa.

- Avea ceva nisip în ea, emiţătorul era spart, dar trebuie că mai erau peste 60 de rezerve în cutiile cu de toate ale lui Grimes.

Oare măcar mă aude?

- Habar n-am cum a pătruns nisipul înăuntru, dar ea era exact acolo unde trebuie să fie. În magazia din hală cu trei sasuri închise între ea şi exterior, dar...

- Of, păi nisipul pătrunde peste tot. Intră în orice. Ţi minte cînd copil fiind te duceai la plajă, Bill? Veneai acasă şi maică-ta urla la tine pentru că lăsai nisip peste tot. Nisip pe canapea, nisip pe masa din bucătărie, nisip la picioarele patului? Nisip de plajă este...

Făcu nişte gesturi vagi şi arboră zîmbetul ăla visător, neliniştitor... ... Ubicuu[2].

-... da n-a stricat-o deloc, continuă Shapiro. Sistemul energetic de avarie e cuplat şi am conectat baliza la el. Mi-am pus căştile şi timp de un minut am cerut o probă de sistem pe cincizeci de parseci. Sunete ca un hîrjîit de fierăstrău. E mai bine decît tot ceea ce puteam spera.

- Nimeni nu va veni. Nici măcar Beach Boys. Beach Boys sînt morţi de peste opt mii de ani. Bine ai venit la Surf-City, Bill. Surf-City fără surf.

Shapiro se zgîi la dune. Se întrebă de cît timp zăcea nisipul ăsta aici. Un trilion de ani? Un cvintilion? A fost oare vreodată viaţă pe-aici?

Oare chiar dotată cu niţică inteligenţă? Rîuri? Locuri verzi? Oceane cu plaje adevărate în loc de deşert? Shapiro stătea lîngă Rand şi se gîndea la asta. Vîntul blînd îi zburlea părul. Şi dintr-o dată fu sigur că acele lucruri existaseră şi chiar că-şi putea imagina aşa cum ar fi trebuit să se fi sfîrşit totul.

Retragerea lentă a oraşelor pe măsură ce rezervele de apă şi zonele umede erau mai întîi presărate, apoi acoperite cu o crustă şi în cele din urmă astupate şi înghiţite de nisipul lacom.

Putea să vadă strălucirea maronie a aluviunilor şi noroiului, lucioase ca nişte piei de focă la început, estompîndu-se pe măsură ce se întindeau mai departe şi mai departe, dincolo

[2] (Care se află) în același timp în două sau mai multe locuri. (Care este) în orice loc, peste tot.

de estuarele rîurilor, mai departe şi mai departe, pînă se întîlneau unele cu altele. Parcă vedea noroiul lucios ca o piele de focă devenind mlaştini pline cu trestie, apoi nisipuri umede, iar în final nisipuri albe şi mişcătoare.

Putea să vadă munţii tocindu-se ca nişte creioane ascuţite, zăpada topindu-se pe măsură ce nivelul crescînd al nisipului îi îneca sub valuri de căldură. Parcă vedea ultimele cîteva piscuri înţepînd cerul ca nişte degete ale unor oameni îngropaţi de vii; îi vedea acoperiţi şi uitaţi imediat de către aceste dune mai mult decît stupide. Cum le spusese Rand? Ubicue.

Dacă tocmai ai avut o vedenie, Billy băiete, a fost o vedenie a dracului de îngrozitoare.

Oh, da nu, nu era. Nu era îngrozitoare. Era chiar paşnică; la fel de liniştită ca un somn de după amiază. Ce poate fi mai paşnic decît o plajă? Alungă aceste gînduri. Îl ajuta şi faptul că se uita înapoi spre navă.

- Nu va veni nici o cavalerie, spuse Rand. Nisipul ne va acoperi şi după un timp noi vom fi nisipul, iar nisipul va fi noi. Surf-City fără surf. Te-ai prins, Bill?

Iar Shapiro era îngrozit, tocmai pentru că se prinsese. Nu puteai să nu vezi toată grămada aia de dune fără să nu te prinzi.

- Băga-mi-aş picioarele... spuse.

Şi se întoarse în navă. Ascunzîndu-se de plajă.

Amurgul veni în sfîrşit. Exact momentul cînd pe orice plajă - o plajă adevărată - se presupune că laşi deoparte mingea de volei, îţi tragi pantalonii peste slip şi-ţi scoţi cîrnăciorii şi berea.. Nu e încă timpul de giugiuleală, dar aproape. Timpul să te pregăteşti de giugiuleală.

Cîrnăciorii şi berea nu fuseseră prevăzute în magaziile ASN/29.

Shapiro îşi petrecu tot restul după-amiezii îmbuteliind cu grijă toată apa rămasă pe navă. Folosind un portovac ca să

aspire tot ce se scursese din conductele sparte ale sistemului de aprovizionare al navei şi băltea pe podea. Se ocupă pînă şi de puţinul rămas pe fundul containerului de apă zdrobit al sistemului hidraulic. Nu scăpă din vedere nici micul cilindru din interiorul sistemului de purificare al aerului care recircula aerul din magazie.

In cele din urmă, intră în cabina lui Grimes.

Grimes ţinuse cîţiva peştişori aurii într-un rezervor sferic construit special pentru condiţii de imponderabilitate. Rezervorul fusese construit dintr-un plastic nepolimerizat incasabil şi supravieţuise prăbuşirii. Peştişorii de aur ca şi proprietarul lor - nu fuseseră incasabili. Pluteau într-un norişor de un portocaliu palid înspre vîrful sferei care ajunsese pe sub cuşeta lui Grimes împreună cu trei perechi de indispensabili foarte jegoşi şi jumătate de duzină de cuburi holografice porno.

Ţinu puţin globul-acvariu. Privindu-i fix interiorul. „Ah, bietul Yorik, îl cunoşteam bine”, spuse dintr-o dată şi rîse strident şi indiferent. Apoi luă plasa pe care Grimes o ţinea pe noptieră şi o introduse în rezervor. Scoase peştii şi apoi se întrebă ce să facă cu ei. După un timp îi luă şi-i duse la patul lui Grimes şi ridică perna.

Era nisip dedesubt. Azvîrli cu indiferenţă peştii, iar apoi turnă grijuliu apa în bidonul pe care-l folosea drept colector. Bineînţeles că va trebui purificată. Dar chiar dacă n-ar fi funcţionat filtrele, se gîndi că numai peste cîteva zile n-ar mai avea nici un fel de ezitare în a bea apă de acvariu doar pentru că putea conţine ceva solzi pierduţi şi puţin căcăţel de peşte.

Purifică apa, o împărţi şi-i duse lui Rand raţia înapoi pînă pe creasta dunei. Rand era tot acolo de parcă nu s-ar fi mişcat niciodată.

- Rand, ţi-am adus porţia ta de apă. Desfăcu fermoarul de pe pieptul costumului şi strecură recipientul plat din plastic înăuntru. Era cît pe ce să închidă fermoarul cînd Rand îi îndepărtă mîna cu violenţă. Scoase recipientul. Pe una din

feţe era înscris: RECIPIENT PROVIZII NAVA CLASA ASN CL. 23196755; STERIL PÎNĂ LA DEISIGILARE. Bineînţeles că acum sigiliu era rupt; Shapiro trebuise să umple sticlele într-un fel.

- Am purificat.

Rand îşi desfăcu degetele. Bidonul căzu în nisip cu un zgomot uşor.

- N-o vreau.

- Nu o... Rand, ce-i cu tine? Iisuse Hristoase, ai de gînd să termini o dată?

Rand nu răspunse.

Shapiro se aplecă şi culese recipientul 23196755. Curăţă grăunţii de nisip intraţi prin adîncituri ca nişte microbi mari şi dolofani.

- Ce se întîmplă cu tine? Repetă Shapiro. E şocul? Crezi că asta e? Pentru că-ţi pot da o pastilă... sau o injecţie. Dar nu mă deranjează să-ţi spun că: începe să mă apuce şi pe mine. Nu faci altceva decît să stai acolo uitîndu-te la patru sute de mile de nimic! Este nisip! Doar nisip!

- E o plajă, spuse Rand visător. Vrei să facem castel de nisip?

- OK, bine, spuse Shapiro. Mă duc să iau un ac şi o fiolă de Yellow Jack. Dacă vrei să te porţi ca un puturos blestemat am să te tratez ca atare.

- Dacă încerci să-mi injectezi ceva, ar fi bine să te mişti repede cînd ai să te furişezi prin spatele meu, spuse cu blîndeţe Rand. Altfel o să-ţi rup braţul.

Putea s-o facă şi pe-asta. Shapiro, astrogatorul, cîntărea numai 140 de livre şi avea numai 5,5 picioare. Lupta corp la corp nu era specialitatea lui. Mormăi o înjurătură şi o luă înspre navă cu bidonul lui Rand.

- Cred că e viu, spuse Rand. De fapt, chiar sînt sigur de asta.

Shapiro privi în spate, la el, iar apoi, din nou, înspre dune. Apusul le filigranase cu aur crestele netede, întinse, un filigran ce se umbrea uşor spre negrul de abanos al văilor; pe duna următoare abanosul trecea din nou în auriu. De la auriu la negru. De la negru la auriu. Auriu la negru şi negru la auriu

şi auriu la...

Shapiro clipi repede de cîteva ori, iar apoi îşi frecă ochii cu mîna.

- De cîteva ori am simţit cum duna pe care stau mi s-a mişcat sub picioare, îi spuse Rand lui Shapiro. Se mişcă foarte uşor. E ca şi cum ai simţi venirea fluxului. O simt. Îi poţi simţi mireasma în aer şi e sărată.

- Eşti nebun, spuse Shapiro.

Era atît de îngrozit încît simţea cum creierul i se transformă în sticlă. Rand nu răspunse. Ochii îi căutau ceva dincolo de dunele ce variau de la auriu la negru, la auriu la negru, în amurg. Shapiro se întoarse la navă. Rand rămase pe dună toată noaptea şi ziua următoare.

Shapiro privea afară şi-l văzu. Rand îşi scoase costumul care aproape fusese acoperit de nisip. Doar o mînecă rămăsese afară uitată şi imploratoare. Nisipul de deasupra şi de dedesubtul ei îi amintea lui Shapiro de o pereche de buze ce sug cu aviditate ştirbă o bucăţică moale. Shapiro simţi o dorinţă nebună de a se căţăra pe flancul dunei şi de a salva costumul lui Rand.

Nu o făcu.

Stătu în cabina sa aşteptînd nava de salvare, Mirosul de freon dispăruse. Fusese înlocuit de mirosul mult mai puţin plăcut al corpului pe cale de descompunere al lui Grimes.

Nava de salvare nu veni în acea zi, nici în acea noapte şi nici în cea de a treia zi.

Într-un fel sau altul nisipul apăruse în cabina lui Shapiro, deşi sasul fusese etanş, iar închizătoare părea perfect închisă. Aspiră grămăjoarele de nisip cu portavacul, aşa cum aspirase băltoacele de apă în prima zi.

Acum îi era sete tot timpul. Deja bidonul era aproape gol.

Crezu că a început să simtă mirosul, sări în aer; în somn auzea ţipătul pescăruşilor. Putea să audă nisipul.

Briza blîndă spulbera duna înspre navă. În cabina lui încă mai era ordine, mulţumită portavac-ului, dar nisipul cucerise

deja aproape tot restul navei. Dune mai mici pătrunseseră prin ecluzele sparte şi puseseră stăpînire pe ASN/29. Nisipul se strecura în filamente şi membrane prin găuri. Pătrunseseră şi într-unul din rezervoarele sparte. Shapiro avea faţa scofîlcită şi descuamată.

Aproape de amurgul celei de a treia zile se caţără din nou să vadă ce mai făcea Rand. Se gîndi la început să ia o seringă hipodermică, apoi renunţase. Era mai mult decît un simplu şoc; acum ştia asta. Rand era nebun. Cel mai bine era să moară repede. Şi se părea că exact asta avea să se întîmple.

Shapiro era scofîlcit. Rand era emaciat. Corpul îi era ca un băţ uscat. Picioarele, înainte atît de umflate şi groase de muşchi de oţel erau slăbănoage şi fleşcăite. Piele atîrna pe ele precum nişte ciorapi largi care cad tot timpul. Era doar în chiloţi, iar culoarea lor roşie îl făcea să pară în mod absurd în costum de baie. Un început de barbă îi crescuse pe faţă umplîndu-i obrajii palizi şi bărbia. Barba avea culoarea nisipului plajei. Părul ce fusese de un castaniu clar se decolorase pînă aproape de blond. Îi atîrna peste frunte. Doar ochii străpungînd printre laţe cu o intensă strălucire albastră mai trăiau din plin. Ei fixau plaja.

(Dunele, nenorocitele astea de DUNE)

Implacabili.

Atunci, Shapiro, îşi dădu seama că se va întîmpla ceva rău. Ceva cu adevărat rău. Văzu cum faţa lui Rand începe să se transforme într-o dună. Barba şi părul! Îi năpădiseră pielea.

- Tu, spuse Shapiro, vei muri. Dacă nu vii înăuntru şi nu bei, vei muri.

Rand nu spuse nimic.

- Asta vrei de fapt?

Nici un răspuns. Nu se auzea decît vuietul persistent al vîntului. Shapiro observă cum ridurile de pe gîtul lui Rand sa umpleau cu nisip.

- Singurul lucru pe care-l vreau, spuse Rand cu voce slabă şi

îndepărtată ca şi suflarea vîntului, sînt înregistrările de pe plajă. Se află în cabină mea.

- Du-te dracului, spuse Shapiro furios. Ştii ce îmi doresc? Sper să vină o navă înainte să mori. Vreau să te văd strigînd şi urlînd cînd o să te ia de pe nenorocita asta de plajă. Sînt curios să ştiu: ce o să se întîmple atunci?

- Plaja o să te ia şi pe tine, spuse Rand. Vocea îi era inexpresivă şi spartă, ca vîntul şuierînd printr-o tigvă seacă, o tigvă uitată pe cîmpul de la recolta din octombrie.

- Ascultă. Ascultă valurile.

Rand îşi înalţă capul. Gura lui, pe jumătate deschisă, dădu la iveală limba. Era contractată ca un burete uscat.

Shapiro auzi ceva.

Auzi dunele. Cîntau melodii de duminică după-masă pe plaje, un pui de somn pe plaja fără vise. Somn lung, pace adîncă. Ţipetele plîngăreţe ale pescăruşilor. Particulele schimbătoare şi lipsite de gînduri. Nisipurile mişcătoare. Auzi şi fu înglobat. Înghiţit de dune.

- Le-ai auzit şi tu, spuse Fland.

Shapiro îşi vîrî două degete în nas şi le scoase pline de sînge. Atunci închise ochii; gîndurile i se grupară încet şi stîngaci. Inima începu să-i bată cu putere.

Aproape că sînt ca Rand. Iisuse!... aproape m-au prins.

Îşi deschise ochii şi văzu că Rand devenise o cochilie de scoică pe o plajă de nisip, adunînd toate misterele ascunse din marea încă vie, fixînd dunele şi dunele şi dunele şi dunele.

Nu mai vreau, suspină Shapiro.

Oh, dar ascultă valurile, îi şopteau dunele.

Cu toate că ştia că nu trebuie s-o facă, Shapiro asculta totuşi.

Atunci, prudenţa lui se topi.

Gîndi: Dacă mă aşez, o să aud mai bine.

Se aşeză lingă Rand, îşi încrucişa picioarele ca un indian Yaqui şi ascultă.

Ascultă Beach Boys şi Beach Boys îi cîntară despre distracţii,

distracţii, distracţii. Auzi cum cîntau despre fetele mereu bine dispuse de pe plajă. Auzi.

Suspinul dogit al vîntului, trecîndu-i nu prin urechi, ci prin canionul dintre lobul stîng şi lobul drept al creierului său, îl auzi suspinînd undeva în întunericul măsurat numai de podul suspendat al lui corpus callosum, care stabilea legătură între gîndurile sale şi infinit. Nu-i era foame, nici sete, nici frig, nici frică. Asculta numai vocea venită de nicăieri.

Şi vehiculul veni.

Veni năpustindu-se din cer, propulsoarele lăsînd o dîră portocalie de la dreapta la stînga. Tunetul înconjură ţinutul vălurit şi mai multe dune se prăbuşiseră ca un creier străbătut de un glonte. Tunetul îl surprinse pe Shapiro descoperit şi-l rostogoli de cîteva ori şi apoi îl aduse înapoi.

Se ridică în picioare.

- Nava! Strigă el. La dracu! Nava! Nava! Nava!

Era o navă comercială care făcea curse regulate, murdară şi ruinată de cei cinci sute ori cinci mii de ani de cînd era în serviciul clanului. Plutea în aer, clătinîndu-se puternic, derapînd. Căpitanul opri motoarele, transformînd nisipul în sticlă neagră. Shapiro se bucură.

Rand se uită în jur ca un om trezit dintr-un somn adînc.

- Spune-le să plece, Billy!

- Tu nu înţelegi spuse Shapiro tîrîndu-se lîngă el şi agitîndu-şi pumnii în aer. O să te faci bine.

Se îndreptă spre navă cu paşi mari şi săltăreţi ca un cangur fugind de un incendiu.

Nisipul se ridică spre el. Shapiro îl lovi cu piciorul. La dracu cu tine, nisipule! Eu am lăsat o gagică la Hansonville. Nisipul n-a avut niciodată o gagică. Plaja n-a avut parte de distracţie niciodată.

Trapa navei se deschise. Pasarela ţîşni afară ca o limbă. Un bărbat ieşi urmat de trei androizi identici şi de un tip prins într-un corset de fier, probabil era căpitanul. Oricum purta o

beretă cu simbolul clanului pe ea.

Unul din androizi întinse o vergea spre el. Shapiro o îndepărtă. Se lăsă să cadă la picioarele căpitanului şi-i îmbrăţişa proteza ce-i înlocuia picioarele pierdute.

„Dunele... Rand.. fără apă... în viaţă... l-au hipnotizat... o lume care murmură... eu... mulţumesc lui Dumnezeu.” Un tentacul de oţel se încolăci în jurul lui Shapiro şi îl îndepărtă. Nisipul uscat scrîşni sub el, ca şi cînd ar fi rîs.

- E în ordine, spuse căpitanul. Be-al shel! Eu! Eu! Pistolul!

Androidul îl lăsă pe Shapiro să cadă şi se dădu înapoi, fixîndu-l confuz.

- Am făcut atîta drum pentru un nenorocit de Fed! Exclamă amar căpitanul.

Shapiro plînse. Îl durea, dar nu capul, ci mai degrabă ficatul.

- Dud! Dă-i Apa-pentru-el-care-plînge!

Bărbatul care fusese primul, îi aruncă o sticlă ca un biberon. Shapiro o desfăcu şi supse cu lăcomie, împrăştiind apa rece şi limpede care i se scurse pe bărbie, în stropi care-i mînjiră tunica, decolorată pînă ajunsese să capete nuanţa palidă a oaselor. Se înecă, vomă şi apoi bău din nou.

Dud şi căpitanul îl urmăriră cu atenţie. Androizii îl fixau inexpresivi, în cele din urmă, Shapiro, se şterse la gură şi se aşeză. Se simţea bine şi rău în acelaşi timp.

- Tu eşti Shapiro? Îl întrebă căpitanul.

Shapiro dădu din cap.

- Aparţii clanului?

- Nu.

- Numărul ASN/29.

- Echipajul?

- Trei. Unul mort. Celălalt Rand - acolo.

Le indică locul fără să se uite.

Pe faţa căpitanului nu se citi nimic. Însă pe a lui Dud, da.

- Plaja l-a luat, spuse Shapiro. Văzu privirile întrebătoare şi neîncrezătoare. Poate... şocul. Părea hipnotizat. Tot vorbea despre Beach Boys... nu contează, voi nu aveţi de unde să

ştiţi. Nu a vrut să bea sau să mănînce. E foarte rău.

- Dud, ia unul dintre androizi şi căraţi-l de aici. Clatină din cap. Cristoase, o navă Fed. Nici o posibilitate de salvare.

Dud îl aprobă. Cîteva momente mai tîrziu, se caţără pe panta dunei însoţit de un andi. Un andi semăna cu un surfer de douăzeci de ani şi care părea că face bani vînzînd droguri în timpul plictisitoarelor pauze, dar mersul îl caracteriza mai bine decît tentaculele crescute din găurile braţelor. Mersul, comun tuturor androizilor, era lin, ondulat, semănînd cu mersul aproape dureros al unui majordom englez suferind de hemoroizi.

Se auzi un bîzîit de la pupitrul căpitanului.

- Sînt aici.

- Aici, Gomez, căpitane. A apărut o complicaţie. Compscanul şi telemetria suprafeţei ne arată o suprafaţă foarte instabilă. Nu există nici un pat de rocă pe care să ne putem baza. Ne aflăm pe ceva mişcător şi în curînd s-ar putea să ne fie greu să mai rămînem. Problema este că pîrîul nostru e pe cale să se destabilizeze.

- Vreo recomandare?

- Trebuie să plecăm.

- Cînd?

- În cinci minute.

- Eşti un căcănar simpatic Gomez.

Căpitanul apasă o tastă şi emiţătorul se decupla. Shapiro îşi roti ochii.

- Uite Rand, n-are importanţă. Totul e O.K. O să vă duc înapoi, spuse căpitanul. Eu nu sînt misiune de salvare, iar Federaţia o să plătească ceva pentru voi... nu că aţi valora prea mult. El e nebun, iar tu eşti un găinaţ de găină.

- Nu... nu înţelegi. Tu.

Ochii şireţi şi galbeni ai căpitanului străluciră.

- Ai ceva împotrivă? Întrebă.

- Căpitane... uite... vă rog.

- Dacă tot ai început, n-are rost să te opreşti tocmai aici.

Spune-mi ce e şi unde e. O să iau 70-30 din bani pentru o operaţie de salvare. Nu poţi să oferi mai mult, ei!

Solul începu să se ridice. Se ridica destul de vizibil. O sirenă începu să sune înfundat în interiorul navei. Comunicatorul de la pupitrul căpitanului prinse şi el viaţă.

- Deci, strigă Shapiro, deci acum ţi-ai dat seama în ce ai intrat? Vrei să mai vorbeşti despre contrabandă? Trebuie să ieşim dracu de aici!

- Gura frumosule, ori o să-l pun pe unul din gagii ăştia să te liniştească, spuse căpitanul. Vocea îi era liniştită, dar ochii i se schimbaseră. Deschise comunicatorul.

- Căpitane, sîntem înclinaţi cu zece grade şi continuăm să ne aplecăm. Liftul coboară, dar are deja un unghi de înclinare. Încă mai avem timp, dar nu prea mult. Nava se va răsturna.

- O s-o oprească suprastructurile.

- Nu, domnule. Îmi cer iertare, dar n-o vor susţine.

- Pregăteşte-te pentru decolare, Gomez.

- Mulţumesc, domnule.

Dud şi androidul se întorcea coborînd panta unei dune. Rand nu era cu ei. Androidul mergea în continuare. Atunci, se petrecu un lucru ciudat. Androidul căzu şi se rostogoli. Căpitanul se încruntă. Acesta nu căzuse ca un android ci, s-ar fi putu spune, aproape ca un om. Era ca şi cum cineva ar fi răsturnat un manechin într-un magazin universal. Exact aşa căzuse. O bufnitură şi un nor fin de nisip se ridică în jurul lui.

Dud se întoarse şi îngenunche lîngă el. Picioarele androidului se mişcau ca în vis. Cele 1,5 milioane de microcircuite răcite cu freon care îi formau mintea încă mai mergeau. Dar mişcările erau lente şi sacadate. Se opriră. Fumul începu să-i iasă prin pori şi tentaculele îi tremurară pe nisip. Era la fel de groaznic ca şi imaginea unui muribund. Un sunet înfundat ieşea din el: Graaaagggg!

- E plin de nisip, şopti Shapiro. S-a convertit la religia celor din Beach Boys.

Căpitanul îl privi nerăbdător.

- Nu fi ridicol, omule. Chestiile astea pot umbla pe o furtună de nisip, fără să pătrundă vreun firicel înăuntrul lor.

- Dar nu în lumea asta.

Terenul se mişca din nou. Traderul era acum înclinat. Clar se auzea un geamăt surd ca şi cînd stîlpii de susţinere ar fi suportat o greutate mult mai mare.

- Lasă-l! Îi strigă căpitanul lui Dud. Lasă-l! Lasă-l! Gee-Yat! Vino-la-mine-pentru-cry!

Dud veni, lăsîndu-l pe android să meargă cu faţa în jos pe nisip.

- Ce harababură, mîrîi căpitanul.

El şi Dud începură o discuţie susţinută integral într-un dialect pidgin, pe care Shapiro era în stare să-l înţeleagă doar pînă la un anumit punct. Dud îi spuse căpitanului că Rand refuzase să vină. Andi încercase să-l apuce, dar fără prea multă convingere. Încă de pe atunci, începuse să se mişte cu greutate şi nişte sunete ciudate se auziseră din el. De asemenea, începuse să recite o combinaţie între coordonatele unei hărţi cu exploatările miniere şi catalogul casetelor de muzică folk aparţinînd căpitanului. Atunci, Dud se dusese personal la Rand. Se luptase cu el. Căpitanul îi spuse că dacă Dud îi permisese unui om care stătuse trei zile în soare, să-l învingă, atunci ar fi cazul să-şi aleagă un alt Prim.

Faţa lui Dud se întunecă de jenă, dar privirea lui gravă şi îngrijorată nu se schimbă. Îşi întoarse capul încet, arătînd patru semne adînci ce-i brăzdau obrazul. Acestea se vindecau încet.

- El pistol mari indicii, spuse Dud. Puternic-pentru-cry. El-pistol pentru umby.

- Umby-el pentru Cry? Căpitanul îl privi cu asprime.

Dud dădu din cap.

- Umby. Beyat-ea! Umby-pentru-cry.

Shapiro îşi încordase mintea obosită şi înspăimîntată ca să înţeleagă cuvintele lor. Şi acum, umby. Înseamnă nebun. Este puternic, pentru numele lui Dumnezeu, Puternic pentru că e

nebun. Are mari disponibilităţi, o mare forţă. Pentru că e nebun...

Mari disponibilităţi... poate astea însemnau şi valuri mari. Nu mai era singur. Dar şi disponibilităţi părea să fie cuvîntul potrivit.

Umby.

Pămîntul tresări sub ei, iar nisipul se ridică acoperind cizmele lui Shapiro. Din spatele lor veni un ka-thud, ka-thud, ka-thud, dogit din deschizătura tubului.

Lui Shapiro i se păru că era cel mai plăcut sunet pe care-l auzise vreodată în viaţă.

Căpitanul se adînci în gînduri, un centaur straniu a cărui jumătate inferioară nu era un cal, ci o proteză şi foi metalice. Atunci îşi ridică privirea şi deschise comunicatorul.

- Gomez, trimite-l pe Excellent Montoya jos cu o armă cu tranchilizante.

- Înţeles.

Căpitanul se uita la Shapiro.

- Acum, înainte de toate, am pierdut un android care valorează mai mult decît salariul tău pe următorii zece ani. Mi se rupe! Îl vreau pe gagiul tău.

- Căpitane... Shapiro nu se putu opri să-şi lingă buzele. Ştia că era cel mai prost lucru pe care putea să-l facă. Nu voia să pară nebun, isteric, sau fricos şi se pare că, deja, căpitanul decisese că era toate trei la un loc. Ungîndu-şi buzele aşa dintr-o dată, nu putea decît să-i confirme impresia... dar nu putea să se abţină. Căpitane, nu vă pot impresiona destul de puternic, încît să vreţi să plecaţi de aici cît mai rapid pute...

- Poţi cap de trîntor, spuse căpitanul, destul de prietenos.

Un strigăt firav se ridică din vîrful dunei alăturate.

- Nu mă atingeţi! Nu vă apropiaţi! Lăsaţi-mă în pace! Toţi!

- Mari indics arma uby, spuse Dud grav.

- Ma-el, yeah-mon, îi răspunse căpitanul şi apoi se întoarse spre Shapiro. Chiar că e nebun bine, nu-i aşa?

Shapiro se cutremură. Nu ştiţi. Nu mai...

Nisipul se mişca din nou. Stîlpii de susţinere gemeau mai puternic decît oricînd. Comunicatorul trosni. Vocea lui Gomez era subţire, uşor instabilă.

- Trebuie să plecăm chiar acum, căpitane!

- Bine. Un om maroniu ieşi din navă. Purta un pistol lung în mînă. Căpitanul i-l indică pe Rand. Ma-el. Pentru-cry! Poţi?

Excellent Montoya, fără să pară deranjat de pămîntul înclinat, care de fapt, nici nu mai era pămînt, ci nisip transformat în sticlă (Shapiro observă crăpături largi care se ramificau pe suprafaţa lui), fără să fie deranjat de sunetele emise de stîlpii de susţinere, sau de mişcările stranii ale androidului care părea că-şi sapă cu picioarele propria groapă, studie figura slabă a lui Rand.

- Pot, spuse.

- Arma! Arma pentru cry! Căpitanul scuipă într-o parte. „Împuşcă-l în nas, nu-mi pasă, spuse. Atîta timp cît va trăi şi după ce plecăm de aici."

Excellent Montoya ridică pistolul. Aparent, gesturile erau două treimi întîmplătoare şi o treime nepăsătoare, dar Shapiro, chiar şi în starea de panică în care se afla, observă felul în care capul lui Montoya se aplecă într-o parte ca pentru a se alinia pe direcţia ţevii. Ca mulţi din cei ce aparţineau clanului, arma era aproape o parte a lui, ca şi cum ar fi ochit cu propriul arătător.

Se auzi un fooh! dogit în momentul în care el apăsă pe trăgaci şi încărcătura tranchilizantă zbură peste cîmp.

O mînă ţîşni dintre dune şi o doborî.

Era o mînă uriaşă, maronie, tremurătoare, făcută din nisip. Ea se ridicase în ciuda vîntului şi stinse strălucirea momentană a încărcăturii. Apoi, nisipul căzu la loc cu un thrrrrap înfundat. Nici urmă de mînă. Imposibil să crezi că se întîmplase cu adevărat. Dar toţi văzuseră.

- Giddy-hump, spuse căpitanul pe un ton ca de conversaţie normală.

Excellent Montoya căzu în genunchi. „Aldy-pot-pentru-Cry,

bit-gat a venit! Văzut-hoh luat stomac-arma-pentru cry!...”

Indiferent, Shapiro îşi dădu seama că Montoya spunea o rugăciune în pidgin. Sus pe dună, Rand ţopăia în sus şi în jos, agitîndu-şi pumnii în aer, strigîndu-şi triumful.

O mînă. A fost o MÎNA. El a avut dreptate; e vie, vie, vie...

- Indic! Se răsti căpitanul la Montoya. „Cannit! Arma!”

Montoya tăcu. Ochii i se întoarseră spre figura surîzătoare a lui Rand şi apoi se uită în altă parte. Expresia de pe faţă era de groază amestecată cu superstiţie apropiată de cea medievală.

- Bine spuse căpitanul. Ne ajunge. O las baltă. Plecăm.

Întoarse două butoane ale pupitrului. Motorul ar fi trebuit să-l rotească astfel încît să-l aşeze cu faţa spre semnul intrării, nu porni; doar scînci şi scrîşni. Căpitanul blestemă. Solul tremura din nou.

- Căpitane! strigă Gomez, panicat. Căpitanul lovi un alt buton şi proteza mecanică începu să meargă cu spatele spre intrare.

- Ghidează-mă, îi spuse lui Shapiro. N-am nici o nenorocită de oglindă retrovizoare. A fost o mînă, nu-i aşa?

- Da.

- Vreau să ies de aici, spuse căpitanul. Sînt mai bine de patruzeci de ani de cînd nu mai am partea de jos, dar acum chiar îmi vine să fac pe mine.

Thrrap! Dintr-o dată, o dună se prăbuşi asupra pasajului. Nu era o dună, ci o mînă.

- La dracu! La dracu! Spuse căpitanul. Pe duna lui, Rand zburda şi striga.

Atunci, carcasa metalică ce înlocuia partea de jos a căpitanului, începu să se rotească. Mini-tancul a cărui turelă era compusă din capul şi umerii căpitanului, începu să se mişte înapoi.

- Ce...?! Proteza se blocă. Nisipul ţîşni printre ei.

- Luaţi-mă de aici, urlă căpitanul la cei doi androizi care mai rămăseseră. Acum! CHIAR ACUM!

Tentaculele lor se încolăciră în jurul roţilor protezei că să-l

ridice, arăta ridicol ca un student gata să fie aruncat în sus cu o pătură de o bandă gălăgioasă de băieţi aparţinînd aceluiaşi club. Deschide comunicatorul.

- Gomez! Ultima secvenţă! Acum! Acum!

Duna de dedesubtul pasajului se agită. Deveni o mînă. O mînă mare, maronie care începu să zgîrie panta.

Ţipînd, Shapiro se îndepărtă de mînă.

Blestemînd, căpitanul era cărat departe de ea.

Pasarela fu trasă. Mîna căzu şi redeveni nisip. Trapa se închise. Nu mai era timp să-şi găsească un adăpost. Nu mai era timp pentru nimic de genul ăsta. Shapiro nimeri într-o poziţie periculoasă lîngă unul din pereţii despărţitori şi turtiţi de acceleraţie. Înainte de a-şi pierde cunoştinţă, i se păru că putea să simtă nisipul apucînd nava cu un braţ maroniu şi musculos, încordîndu-se şi încercînd să-i reţină.

Apoi reuşiră s-o şteargă.

Rand îi privi cum se îndepărtau. Stătea jos. După ce urma jeturilor dispăru de pe cer, îşi întoarse privirea spre nemărginirea liniştită a dunelor.

- Am făcut rost de un vagon din '34 şi am zis că e din lemn, se adresează nisipului gol şi mişcător. Nu era foarte scump; era vechi, dar bun.

Încet, gînditor, începu să-şi îndese nisip în gură. Înghiţi... înghiţi... înghiţi. Curînd stomacul lui era un butoiaş umflat şi nisipul începu să se strîngă acoperindu-i picioarele.